

Antidogma - Amikor a gazda kémkedik a szolgái után

2013 október 01. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

Már régóta nyilvánvaló volt, hogy az amerikaiak a saját szekerüket tolják (és mindig is azt tolták), nem pedig az európaiakét, akiket nem egyenrangú szövetségeseknek, hanem zavaró konkurenseknek tekintenek, és leereszked? megvetést tanúsítanak irántuk – sajnos teljes joggal.

Éppen ezért komolytalan úgy tenni, mintha csak most fedeztük volna fel, hogy az NSA, az Echelon-hálózat és más amerikai kémszolgálatok megfigyelték, lehallgatták és kikémlelték az Európai Uniót en bloc és az összes európai államot egyenként is. Ez benne van a dolgok természetében, és az ellenkez?je lenne meglep?, vagy pedig az európai vezet?k ostobasága minden ismert csúcsot megdönt.

Valójában az amerikai magatartás annak a közismert ténynek a hallgatólagos beismerése, hogy mindnyájan nyakig benne vagyunk egy globális konfliktusban, amely nem más, mint a harmadik világháború – jelenleg még csak a gazdaság frontján. Láthatóan az Európai Unió vezet?i nem tudnak err?l, vagy talán csak úgy tesznek, mintha nem tudnának róla. Ebben a gazdasági kötélhúzásban Európa egy könny? ellenfél. Valóságos politikai struktúra, uniós rend?rség, közös hadsereg, hatékonyan szervezett és vezetett gazdasági er? híján az EU csak a tagállamok laza szövetsége, amelyek hiába adták át szuverenitásuk nagy részét egy brüsszeli hivatalnokklikknek, cserébe a mindenki által tapasztalt katasztrofális eredményeket kapták.

Ilyen körülmények között kész csoda lett volna, ha az amerikaiak nem használják ki ezt. De valami még ennél is súlyosabb. Egy lelkiismereti válsággal küszköd? titkos ügynök ?szinteségi rohama nélkül a naiv és impotens európaiak, ezek a „boldog felszarvazottak” sohasem értettek volna meg semmit, és maguktól sohasem fedezték volna fel, hogy angolszász „szövetségeseik” kémkednek utánuk, és ráadásul ilyen mélységben. Ennek kapcsán egy kett?s igazság mindenképpen ide kívánkozik. Egyrészt, az amerikaiak mögött (vagy inkább fölött) egy globális polip, ti. a nemzetközi fináncoligarchia mozgatja a szálakat. Másrészt, az EU intézményeiben érvényesül? sokrét? cinkosság és nyilvánvaló korrupció nélkül az amerikai behatolás nem lett volna ilyen könny?, s?t valószín?leg kudarcot vallott volna.

A zsarnokokat senki sem szereti. Legalábbis elvileg. Mert annak ellenére, hogy Washington lassan már hét évtizede tartja rettegésben európai vazallusait, azok egyfajta sajátos Stockholm-szindrómában szenvednek: gy?lölet helyett ugyanis mazochista vonzalmat éreznek kínzójuk iránt, és ez különösen igaz az európai vezet?kre. A brit miniszterelnök ugyan továbbra is szilárdan tartja Samu bácsi kedvenc lakájaként élvezett kivételezett státuszát, amelyre azonban a német kancellár és a francia elnök is er?sen ácsingózik, amint azt a Snowden-ügyben tanúsított szánalmas (le)szereplésük is bizonyítja. Az Egyesült Államok ezúttal is az Európai Unióba telepített trójai falovát, az Egyesült Királyságot alkalmazta segéder?ként arra az esetre, ha az NSA „nagy fülei” netán elmulasztottak volna valamit meghallani. Végül Snowden leleplezései nyomán világossá vált, hogy az Egyesült Államokkal szembeni teljes alávetettségük sem védte meg az európai vazallusállamokat uruk és parancsolójuk kémkedése ellen. Hiába harcolnak zsoldosként az amerikaiak háborúiban, legutóbb például

Afganisztánban, ahol valójában semmi keresnivalójuk sincs, Washington azzal honorálja a szervilizmusukat, hogy kikémleli az állampolgáraik magánéletét is. Kit képvisel a Merkel-kormány, kérdezik önmaguktól a németek, bennünket vagy az USA-t? Miért hajbókol Merkel Washingtonnak? A következ? kérdésük pedig már ez lesz: „Mit tudnak Washington kémei Merkelr?l?”

Jelenleg az egész világnak tudnia kell, hogy Washington nemcsak a jogra és a törvényességre fütyül, de teljesen ellen?rizhetetlen is, miközben valósággal tobzódik az arroganciában, az egész világ fölötti uralom rögeszméjét?l ösztökélve. Annyira paranoiás, hogy még a saját állampolgáraiban sem bízik, az általa megvett európai bábkormányokról nem is beszélve. Mindeddig egyedül Amerika vetett be atomfegyvert, egy legy?zött ország ellen, amely már kész volt kapitulálni.

Manapság Washington ?rültsége még veszélyesebb. Agytrösztjei és döntéshozó grémiumai tele vannak vérg?zös neokonzervatívokkal, mint amilyen a notórius cionista William Kristol, aki szerint „mire valók az atomfegyverek, ha nem használhatjuk ?ket”?
Eisenhower elnök (1953-61) emlékezetes leköszön? beszédében idejekorán figyelmeztette honfitársait, hogy mindenáron el kellene kerülni „egy hatalmas katonai-ipari gépezet lehetséges fogaskerekének a kényszerét, amely egy napon veszélybe sodorná a szabadságunkat”. John és Robert Kennedynek az életébe került, hogy nem gazsulált a „nem létez? lobbinak”, az utódaik pedig jobbnak látták beállni a sorba. Aligha volt más választásuk. Az internet korszakában azonban egy maroknyi disszidens újból szembeszáll ezzel a sokformájú, ipari, katonai, financiális és numerikus Gólemmel, amely az egész emberiséget fenyegeti.

Id?közben a szovjet ellenség helyébe az al-Kaida lépett, ha lehet, még kevésbé hihet?en. A globális bürokrácia, ez az ezermilliárdokkal táplált telhetetlen polip azonban még többet követel. Amerika lelkét már rég megemésztette, és most az egész világra akarja kiterjeszteni totalitárius ?rületét. Maguk a szociális hálózatok is óriási adatbankként szolgálnak a szupermátrix számára. Az emberiség majdnem totális kontroll alatt áll. Amir?l a Stasi egykor csak álmodozott, azt az amerikai katonai-ipari komplexum mára megvalósította.

Az általános életszemléletté desztillált gyávaság és konformizmus idején már csak néhányan maradtak hátra az idealizmus gladiátoraiként, akik közül kiemelkedik két amerikai: Bradley Manning és Edward Snowden. Az el?bbi egy kiskatona, akit hónapok óta teljes elszigeteltségben tartanak fogva az amerikai gulágon, és valószín?leg halálbüntetés vagy minimum életfogytiglani vár rá, mert a WikiLeaksnek dokumentumokat szivárogtatott ki a jenki szoldateszka iraki rémtetteir?l. Az utóbbi egy volt titkos szolga, aki hetek óta a moszkvai repül?téren dekkol egy befogadó országra vagy egy fatális „balesetre” várva, miután sebtében el kellett menekülnie a szül?hazájából, mert leleplezte a Gólem üzelmeit. Orwell forog a sírjában.

MD 2013. VII. 31. - Gazdag István

www.antidogma.hu

Ajánló